

20 กวีเอกของโลก

เปิดตำนานยอดนักปราชญ์ผู้รังสรรค์โลกด้วยปลายปากกา
ร่วมเดินทางสำรวจชีวิตและจิตวิญญาณของ
กวีเอกผู้สร้างสรรค์วรรณกรรมล้ำค่าที่อยู่เหนือกาลเวลา

INTRODUCTION

ในหน้าประวัติศาสตร์อันยาวนานของโลก "กวี" คือผู้ที่ทำหน้าที่บันทึกเสียงแห่งยุคสมัยผ่านท่วงทำนองของตัวอักษร บทกวีไม่ได้ทำหน้าที่เพียงแค่ให้ความเพลิดเพลิน แต่ยังเป็นกระจกเงาส่องสะท้อนภาพความเป็นไปของโลก ทั้งในด้านความรัก ความหวัง ความทุกข์ และการแสวงหาความหมายของชีวิต

เนื้อหาในเรื่อง 20 กวีเอกของโลกฉบับนี้ จะพาทุกท่านไปทำความรู้จักกับเหล่ายอดกวีผู้เป็นตำนาน ซึ่งผลงานของพวกเขาได้กลายเป็นรากฐานสำคัญของวรรณคดีโลก ตั้งแต่มหากาพย์โบราณไปจนถึงกวีนิพนธ์สมัยใหม่ การศึกษาเรื่องราวของกวีเอกเหล่านี้จึงเปรียบเสมือนการเดินทางย้อนเวลากลับไปสำรวจความคิดและหัวใจของมนุษย์ในมิติต่าง ๆ

ผู้เขียนหวังว่าข้อมูลเหล่านี้จะช่วยสร้างแรงบันดาลใจ และเปิดมุมมองใหม่ ๆ ให้กับผู้อ่านได้เห็นถึงพลังของถ้อยคำที่สามารถเปลี่ยนแปลงโลกและตราตรึงอยู่ในใจของผู้คนได้อย่างไม่เสื่อมคลาย

คนช่างคิด

CONTENTS

วิลเลียม เชกสเปียร์ William Shakespeare	5
โฮเมอร์ Homer	14
ดันเต อาลิกีเอร์ Dante Alighieri	21
เมอลานา รุมี Jalāl ad-Dīn Muhammad Rūmī	28
โยฮันน์ วูล์ฟกัง ฟอน เกอเทอ Johann Wolfgang von Goethe	35
หลี่ไป่ (หลี่โป่) Li Bai (Li Po)	42
วอลต์ วิตแมน Walt Whitman	48
เอมิลี ดิกกินสัน Emily Dickinson	54
ปาโบล เนรูด้า Pablo Neruda	61
ที.เอส. เอลเลียต T.S. Eliot	67
เวอร์จิล Virgil	73
วิลเลียม บัตเลอร์ เยตส์ W.B. Yeats	80

ลอร์ด ไบรอน	Lord Byron	87
จอห์น คีตส์	John Keats	94
เฟเดริโก การ์เซีย ลอร์กา	Federico García Lorca	101
ฮอว์เก ลุยส์ บอร์เฆส	Jorge Luis Borges	108
มัตสึโอะ บาโช	Matsuo Bashō	115
รพินทรนาถ ฐากูร	Rabindranath Tagore	121
เรเนอร์ มาเรีย ริลเก	Rainer Maria Rilke	127
รอบิร์ต ฟรอสต์	Robert Frost	133

วิลเลียม เชกสเปียร์ (William Shakespeare): กวีและนักเขียน บทละครผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์อังกฤษ

วิลเลียม เชกสเปียร์ ได้รับการยกย่องอย่างกว้างขวางว่าเป็นกวี
แห่งชาติของอังกฤษ (England's National Poet) และเป็น “ยอด
กวีแห่งเอวอน” (Bard of Avon) ผลงานของเขายังคงมีอิทธิพล
อย่างมหาศาลต่อวรรณกรรมโลกมาจนถึงปัจจุบัน

ประวัติและชีวิตช่วงต้น

- **ช่วงชีวิต:** ประมาณ ค.ศ. 1564 – 23 เมษายน ค.ศ. 1616
- **สถานที่เกิด:** เมืองสแตรตฟอร์ด-อะพอน-เอวอน (Stratford-upon-Avon), เทศมณฑลวอริกเชอร์ (Warwickshire), อังกฤษ
- **ครอบครัว:**
 - **บิดา:** จอห์น เชกสเปียร์ (John Shakespeare) เป็นช่างทำถุ่ยมือและผู้นำหนังสือพิมพ์ที่มีฐานะดี และเคยเป็นสมาชิกสภาเทศบาล

- **มารดา:** แมรี อาร์เดน (Mary Arden) มาจากตระกูลที่ร่ำรวยด้านที่ดิน
- **การศึกษา:** เชื่อกันว่าเขาได้รับการศึกษาที่ดีที่โรงเรียนไวยากรณ์ (Grammar School) ในท้องถิ่น ซึ่งเน้นการเรียนภาษาละตินและวรรณคดีคลาสสิก
- **ชีวิตสมรส:** ในปี ค.ศ. 1582 ขณะอายุ 18 ปี เขาแต่งงานกับ แอนน์ แฮทอะเวย์ (Anne Hathaway) ซึ่งอายุ 26 ปี พวกเขา มีบุตรด้วยกัน 3 คน คือ ซูซานนา (Susanna) และ ฝาแฝด แฮมเน็ต (Hamnet) (เสียชีวิตเมื่ออายุ 11 ปี) กับ จูดิธ (Judith)
- **“ปีที่หายไป” (The Lost Years):** ช่วงเวลาตั้งแต่ปี ค.ศ. 1585 ถึงปี ค.ศ. 1592 ไม่มีบันทึกที่ชัดเจนเกี่ยวกับชีวิตของเขา จนกระทั่งปรากฏชื่อในฐานะนักเขียนบทละครในลอนดอน

อาชีพในลอนดอนและยุคทอง (ค.ศ. 1592 – ค.ศ. 1613)

เชกสเปียร์ย้ายมายังลอนดอนและเริ่มประสบความสำเร็จในฐานะ

นักแสดง, นักเขียนบทละคร, และผู้ร่วมเป็นเจ้าของของบริษัทละคร:

- **จุดเริ่มต้น:** ในปี ค.ศ. 1592 เขาเริ่มเป็นที่รู้จักในฐานะนักเขียนบทละครที่ประสบความสำเร็จ
- **บริษัทละคร:** เขาเป็นสมาชิกและต่อมาเป็นผู้ร่วมเป็นเจ้าของของบริษัทละครชื่อ Lord Chamberlain's Men ซึ่งต่อมาเปลี่ยนชื่อเป็น King's Men ในปี ค.ศ. 1603 หลังพระเจ้าเจมส์ที่ 1 เสด็จขึ้นครองราชย์
- **โรงละคร:** บริษัทของเขาสร้างและเป็นเจ้าของโรงละครที่มีชื่อเสียงที่สุดในลอนดอนคือ **โรงละครโกลบ (The Globe Theatre)** ซึ่งเป็นสถานที่สำคัญในการแสดงผลงานของเขา
- **ยุคสมัย:** ช่วงอาชีพของเขาครอบคลุมยุคเอลิซาเบธ (Elizabethan Era) และยุคเจมส์ (Jacobean Era) ซึ่งเป็นช่วงที่ศิลปะและวรรณกรรมเจริญรุ่งเรือง

ผลงานสำคัญและรายละเอียด

เชกสเปียร์เขียนบทละครประมาณ 39 เรื่อง, บทกวี 154 บท

(Sonnets), และบทกวีบรรยาย (Narrative Poems) อีกหลายบท ผลงานของเขาสามารถแบ่งออกเป็นประเภทหลัก ๆ ได้ดังนี้:

1. บทละคร (Plays)

ผลงานที่เป็นที่รู้จักมากที่สุดของเขาสามารถแบ่งตามประเภทได้:

ประเภท	ชื่อบทละคร (ตัวอย่าง)	รายละเอียด และลักษณะเด่น
โศกนาฏกรรม (Tragedies)	<i>Hamlet</i> (แฮมเลต), <i>Othello</i> (โอเธลโล), <i>King Lear</i> (พระเจ้าเลียร์), <i>Macbeth</i> (แม็กเบธ), <i>Romeo and Juliet</i> (โรมิโอและจูเลียต)	ยุคทองของเชกสเปียร์ (ค.ศ. 1600-1608): ถือเป็น งานที่ลึกซึ้งที่สุดของเขา สำรวจธีมของความตาย, การ ทรยศ, ความทะเยอทะยาน, ความบ้าคลั่ง, และชะตากรรม ของมนุษย์
สุขนาฏกรรม (Comedies)	<i>A Midsummer Night's Dream</i> (ฝันกลางฤดูร้อน), <i>Twelfth Night</i> (ราตรีที่ สิบสอง), <i>As You Like It</i> , <i>The Taming of the Shrew</i>	มีลักษณะของความเข้าใจผิด, การปลอมตัว, บทสนทนาที่ เฉียบแหลม, และจบลงด้วย การแต่งงานหรือการคืนดี มัก ตั้งอยู่ในฉากที่เต็มไปด้วย จินตนาการ

ประเภท	ชื่อบทละคร (ตัวอย่าง)	รายละเอียด และลักษณะเด่น
บทละครอิง ประวัติศาสตร์ (Histories)	<i>Richard III, Henry IV</i> (ตอนที่ 1 และ 2), <i>Henry V</i>	มุ่งเน้นไปที่ชีวิตของกษัตริย์ อังกฤษในอดีต (โดยเฉพาะ จากราชวงศ์แลงคาสเตอร์ และยอร์ก) สำนวนประเด็น เรื่องอำนาจ, ความชอบธรรม, และสงคราม
โศกนาฏกรรม/ สุขนานฏกรรม (Problem Plays / Romances)	<i>The Tempest</i> (พายุ), <i>The Winter's Tale</i>	บทละครในช่วงปลาย อาซีฟ มักมีองค์ประกอบ ทั้งโศกนาฏกรรมและ สุขนานฏกรรม มีเรื่องราว ที่ซับซ้อน, เวทมนตร์, และการคืนดีในตอนท้าย

2. บทกวี (Poetry)

- Sonnets (บทกวี 14 บรรทัด): ประกอบด้วย 154 บทกวี (Sonnet) ซึ่งเป็นผลงานทางกวีที่มีชื่อเสียงที่สุดของเขา โดยเฉพาะ Sonnet 18 ("Shall I compare thee to a summer's day?")
 - **ธีมหลัก:** ความรัก, ความงาม, การล่วงเลยของเวลา, และความเป็นอมตะของบทกวี

- **กลุ่มผู้รับ:** แบ่งเป็นสองกลุ่มหลักคือ “Fair Youth” (หนุ่มรูปงาม) และ “Dark Lady” (สตรีผิวดำ)
- **Narrative Poems (บทกวีบรรยาย):** เช่น *Venus and Adonis* และ *The Rape of Lucrece* ซึ่งได้รับความนิยมอย่างสูงในช่วงที่โรงละครถูกปิดเนื่องจากการระบาดของโรคระบาด

อิทธิพลและมรดก

- **การสร้างคำ:** เซกสเปียร์มีส่วนในการสร้างหรือทำให้คำศัพท์และวลีภาษาอังกฤษมากกว่า 1,700 คำเป็นที่นิยม (เช่น *eyeball*, *fashionable*, *lonely*, *swagger*)
- **สำนวนที่คุ้นเคย:** สำนวนมากมายในภาษาอังกฤษมีที่มาจากผลงานของเขา เช่น “To be or not to be,” “A pound of flesh,” “All the world’s a stage”
- **ความเป็นสากล:** บทละครของเขาสามารถเข้าถึงและตีความใหม่ได้ในทุกยุคทุกสมัยและทุกวัฒนธรรม เพราะมันสำรวจแก่นแท้ของความเป็นมนุษย์ (ความรัก, ความอิจฉา, ความแค้น, ความทะเยอทะยาน)

- โครงสร้างภาษา: เขาใช้รูปแบบที่เรียกว่า “Iambic Pentameter” (มาตราห้าจังหวะ) โดยเฉพาะในรูปแบบ “Blank Verse” (บทร้อยกรองไร้สัมผัส) ในบทละคร ซึ่งเป็นการใช้ภาษาที่ใกล้เคียงกับการพูดของมนุษย์แต่ยังคงไว้ซึ่งความไพเราะ

บันปลายชีวิต

เชกสเปียร์เกษียณอายุจากลอนดอนและกลับไปทีสแตรตฟอร์ดในช่วงประมาณปี ค.ศ. 1613 โดยอาศัยอยู่ในบ้านหลังใหญ่ที่ชื่อว่า New Place เขาเสียชีวิตที่นั่นเมื่อวันที่ 23 เมษายน ค.ศ. 1616 และถูกฝังอยู่ที่โบสถ์ Holy Trinity ในสแตรตฟอร์ด

ผลงานรวมฉบับแรกของเขาถูกตีพิมพ์ในปี ค.ศ. 1623 ในชื่อ **First Folio** ซึ่งเป็นฉบับที่มีการรวบรวมบทละครส่วนใหญ่ของเขาไว้ ทำให้เรายังคงมีโอกาสศึกษาผลงานเหล่านี้มาจนถึงทุกวันนี้